

פרשת במדבר – THE INDIVIDUAL & THE COMMUNITY

Parshas Bamidbar is always the Parsha before Shavuot, the time of Kabbalas HaTorah¹. One reason for this placement is to separate between the בחוקותי קללות and מעמד הר סיני. A deeper reason for this is the relationship between the Torah and the Midbar, as the desert represents the psychological state of the Jews: in order to receive the Torah, one needs to make himself הפקר - ownerless like a midbar².

There is something else here as well. The Zohar³ tells us that the word ישראל stands for the words:

יש שישים דיבוא אותיות לתורה⁴
There are 600,000 Jews who stood at Sinai⁵.

This tells us that each individual soul has its own unique portion in the תורה, and it is the unity of the Jewish people, of all those souls together, which allowed for the Torah to be given. The totality of the souls of the Jews equals the totality of the letters of the Torah. The Torah had to be given to man, and each Jew contributes to the structure of that 'big man' that is Klal Yisroel – with its arms and legs and heart⁶. Hence the Torah was given כאיש אחד בלב אחד in total unity, a complete unit of "man". Yet, this unity had to be achieved through a deep recognition that we are all different and that we all have a different spiritual task. As Rabbeinu Bechaya states, at Sinai there were just as many angels (read "spiritual roots") on high as there were souls down here⁷. The counting, in fact, gave each Jew an insight into

¹בשנה מעוברת היא הפרשה המלרע

²רבינו בחיי ע"פ חז"ל

³זוהר חדש סוף שיר השירים

⁴בתשובת חתם סופר פירש דבאמת על פי חשבון אין בתורה אלא חצי מס' רבוא אותיות אלא דחז"ל חשבו האותיות באופן אחר, למשל הל' הוא בצירוף ב' אותיות ו' על גבי כ', וא' הוא צירוף ו' עם שני יודי"ן, וכדומה, וע"פ חשבון זה קבלו חז"ל שיש שישים רבוא אותיות בתורה. וכן כתב הגה"ק ר' צדוק הכהן זצ"ל בפרי צדיק ריש פרשת במדבר (המגיה על אור גדליהו)

⁵And even though Chazal stated פנים לתורה, and here we see that there are many more, the Sefer HaChinuch (צה), explains:

כי שבעים פנים לתורה, ובכל אחת מהן שרשים גדולים ורבים, ולכל שורש ושורש ענפים, כל אחד ישא אשכול גדול של פירות נחמדים להשכיל לבות

Some people are greater in Torah than others. They will produce more chidushim. Hence the Gemara says of Shlomo HaMelech:

עירובין כא ע"א: ודבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה אלף (מלכים א ה יב) – מלמד שאמר שלמה על כל דבר ודבר של תורה שלשת אלפים משל, על כל דבר ודבר של סופרים חמשה ואלף טעמים

⁶משך חכמה בראשית כב יד: שכל המין האנושי הוא אדם אחד וכל אחד הוא אבר מאיברי האדם הגדול וכל אחד נצרך לחבירו מושפע ומשפיע זה לזה וכולם כאחד נושאים קיום מין האנושי ונצחיותו.

⁷ר' בחיי: לא אמר במספר שמותם כמו שאמר "ושא את מספר שמותם" (במספר הבכורים, במדבר ג מ)

ושא את מספר שמותם, יתכן לפרש כי פקודי ישראל בקבלת התורה בסיני היו כנגד פקודי מחנות המלאכים שנגלו שם במעמד הקדוש, והיה המספר במחנות ישראל בארבע דגלים כמספר המלאכים שבארבע מחנות שכינה, ועל כן אמר במספר שמות, כלומר במספר שמות המלאכים, כי היו ישראל באותו מעמד הקדוש מלאכים גופניים כמספר המלאכים המשרתים במרום, וזהו שאמר תפקדו אותם לצבאותם, כלומר כנגד צבאות השמות שהזכיר, כי ישראל צבאות מטה כנגד צבאות של מעלה, ואומר הכתוב (שמות ז) והוצאתי את צבאותי את עמי בני ישראל ע"כ

והסביר האור גדליהו את דבריו: שהמלאך הוא השורש שיש לכל אחד בישראל

which letter in the Torah was his. This was a great elevation for him. Hence the wording שא ישראל¹: the counting is defined as an elevating, a raising up of the person¹. The remarkable lesson of this week's portion is that not only are all the differences not in tension with this unity, but that this unity could be made up in no other way.

Shavuot is not just the day of the giving of the Torah, but also of the receiving of the Torah: we call it קבלת התורה. Since each one of us has our own chelek in Torah, the sum total of all of our Torah, the unification of all the unique dimensions of Torah, amounts to קבלת התורה, the bringing of the Torah into this world.

Each letter in the Torah has its own independent Kedusha. In addition, it has Kedusha as a part of the word, as a part of the verse, and as a part of the parsha to which it belongs². This parallel is similar with every Jew. Each Jew has to fulfill his own unique potential. Hence, the word for counting is לפקוד, which really means that each person is designated a unique place³. His uniqueness, in turn, impacts on his family and, in a different way, on his tribe and again with his degel (of 3 tribes) and with the whole Jewish nation. He is therefore counted several times – as a member of his family, of his בית אבות and finally as an individual – each with respect to a different relationship⁴:

א (ב) למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם :

The relationship of each individual with his family, tribe, degel (comprising 3 tribes) and the whole nation, teaches the balance between the individual and the community (just as each letter of the Torah has its own chiyus as well). The individual is not expected to give up his identity for the sake of the community. On the contrary, it is just his individuality which he is expected to bring to the table.

At Sinai, 600,000 root souls combined to form the nation. And so, every time we see 600,000 Jews gathered, we say a blessing – for a new unit – the unit of a nation – is before us. What is fascinating is the wording of that blessing:

ברוך אתה ד' אלוהינו מלך העולם חכם הרזים⁵

Blessed is He who is the wise of secrets. The Sages explain: *Just as their faces are all unique, so their minds (and opinions) are all unique*⁶. And why talk of individuality when seeing a whole nation? Because, at that point, we mortal humans are no longer focused on individuals – we just see a massive crowd – an amorphous mass. It is just then that the

---

¹ אור גדליהו עמ' צג: דכל יחיד ויחיד שנמנה נתברר שורשו באותיות שבתורה. ולכן נאמר שאו את ראש כל עדת ישראל "שאו" – "הייב אויף", את כל יחיד לשורש שלו בתורה, לשורש בתורה לשורש החיות של האות ששייך לו.

² אור גדליהו פרשת במדבר ס' א: דכל אות ואות יש לו קדושה מיוחדת (חוץ ממה שיש להאות קדושה כחלק מהתיבה, מהפסוק ומהפרשה ומכל התורה כולה), וכן אמרו חז"ל ע' ספרי דברים לב סוף פסקא א) אין לך אות בתורה שאין בה תחיית המתים ... והאות הוא כלי להחיות הבא ממקור החיים, כדאיתא "אורייתא וקודשא בריך הוא חד הוא" (זהר אחרי מות עג).

³ אור גדליהו שם: והלשון פקודים משמע כמו "ויפקד המלך פקידים" (אסתר ב ג) שכל אחד ואחד שנמנה נפקד על מקומו

⁴ אור גדליהו שם: ולכן מצינו שנמנה כמה פעמים "לבית אבותם", ולמנין השבט, ועוד נמנו למנין הדגל, וגם נמנו כלל מכלל ישראל, אחד משישים רבוא, שכל מנין ומנין מיוחד הוא שהיחיד יש לו מקום ותפקיד כאיש לבית אבותיו, ושייכות מיוחדת כאיש לשבטו, ותפקיד מיוחד לאיש על דגלו, וכן יש לו מקום בתוך כלל ישראל כאיש מיוחד בתפקיד מיוחד אחד משישים רבוא

⁵ מסכתא ברכות דף נח עמ א

⁶ ברכות נח עמ' א: תנו רבנן הרואה אוכלוסי ישראל אומר ברוך חכם הרזים שאין דעתם דומה זה לזה ואין פרצופיהן דומים זה לזה

blessing reminds us that G-d never forgets our uniqueness, even when we are relating to ourselves in the context of the nation.

Now the blessing says: *Look how everyone's faces are different* – even identical twins. The face is the point at which a person's inner spirituality turns outwards to face the world. The word face – פנים is related to both the word פנים – the inside of the person – as well as the word פונה – to turn. It is the turning of the inside towards the outside. (That is why the face does not get covered for reasons for modesty. It is not essentially a part of the physical reality of man – but rather a part of his spiritual reality.) *Just as you recognize from their faces that they are different, G-d actually knows the uniqueness of each one* – He understand the combination of each one's character traits, his unique package with which he approaches life and truth¹.

Similarly, when a Jew gives his special understanding of the Torah it produces a new revelation of profound significance², for only his unique interaction with the Torah can produce this.³

We mentioned that when the Jews received the Torah, they did so אחד בלב אחד. *'Together' – they did not receive from one another, but were all equal in unity of heart. They did not look into each others' faces to see what the other would answer, in order to do likewise. Each spoke with his/her own voice, and out of the truth of his/her own heart; nevertheless their hearts as well as their mouths were as one*⁴.

This is the message of the counting in our Parsha. It describes the arrangement of Klal Yisroel around the Mishkan. For it is not in the Mishkan in which the Shechina resides, but rather within Klal Yisroel – ושכנתי בתוכם. The משכן is just the point of entry of the Shechina into the world.

Parshas Bamidbar describes how the arrangement of the tribes under their Degalim around the Mishkan is a part of this Mishkan structure. The Mishkan is in the center, but there is only a center if there are the surrounding parts, Machaneh Leviyah and Machaneh Yisroel. In fact, just as the Torah is comprised of the 600,000 souls of the Jewish people, so is the Mishkan⁵.

The Mishkan is nothing but a portable Har Sinai, a parallel spiritual counterpart to bring G-d's presence into the Jewish people on a more permanent basis. So, just as each person has his source in the highest spiritual realms in a letter of the Torah, so too each person has to find a way of expressing that in this world through his Avodah, which is

---

¹ מכתב מאליהו ח"ה דף 216: אמת פרטית ואמת כללית: "כשם שאין פרצופיהן דומין כך אין דעותיהם שוות" .... כל אדם יש לו "צירופי מידות" שונה. ועל כן לכל אחד עולמו משלו וגוון האמת שלו שונה מזה של חברו.

² מדרש רבה בראשית צו ה: מה דגים הללו גדילין במים, כיון שירודת טפה אחת מלמעלה – מקבלין אותה בצמאון כמי שלא טעמו טעם מים מימיהן, כך הן ישראל, גדלין במים – בתורה- כיון שהן שומעין דבר חדש מן התורה, הן מקבלין אותו בצמאון כמי שלא שמעו דבר תורה מימיהן

³ פאר הדור- חזון איש: לכל נשמה יש זיקה לספר המתאים לה ולפי משיבת ליבו של האדם ניתן להכיר איזה ספר מתאים עבורו

⁴Book of Our Heritage, Eliyahu Ki Tov, vol. 3 pg. 57 (translated by Rav Nachman Bulman, Zatz"l)

⁵ אור גדליהו דף צד עמ' ב: ומה שאמר הזוה"ק שנמנו "כמה חיילין למשכנא", הוא משום שהיה לכל אחד ואחד חלק במשכן שהרי כל אחד נתן מחצית השקל לצורך האדנים שהם היו יסוד להמשכן, נמצא שלכל אחד מישראל יש חלק בתורה – באותיות התורה, וגם חלק במשכן.

represented by the Mishkan¹.

The parsha starts with a counting. In fact, the whole book of Bamidbar is called Sefer Pikudim, not only because there are two census, (in Parshas Bamidbar and in Parshas Pinchas)², but because the word Pikudim symbolizes the whole Sefer³. In truth, numbers dehumanize, which is contrary to the lessons of this Sefer. The Nazis tried to reduce each Jew to a number. Today, numbers are bank accounts, credit cards, and passport numbers⁴. So, instead of G-d telling us what He already knows - the total number of our nation - He orders a counting of each individual and He relates each one to his broader communal context. Not a number, but rather a person. This kind of counting, purposeful and necessary, is not prohibited, says the Abarbanel⁵. Even in this circumstance, we never count everyone (only men from 20 to 60), and we never come up with an exact figure for this nation that has so long defied demography⁶. This leads, says the Shloh, to each person understanding the real responsibility he has for the welfare of the whole⁷, which is a vital and special component of the Jewish nation.

שכל אחד ואחד נפקד על מקומו⁸.

The uniqueness of each individual was to be expressed through broadening circles of association: families (בית אבותם) into tribes. Each tribe had a unique role and all were arranged into four groups of three tribes, each group of three with a distinct flag and a distinct purpose⁹.

---

¹ אור גדליהו דף צה עמ' א: ו"ל על פי דברי הרמב"ן (בריש פרשת תרומה) שבנין המשכן מכוון כנגד מעמד הר סיני ... המשכן הוא ציור של מעמד הר סיני בנסתר ... שורשו למעלה ... וענין העבודה הוא לגלות כוחות נפש מנחות מה:

² אור גדליהו ריש ס' א: שענין פקודים הוא עיקר תוכן הספר וחשיבותו

³ ובאמת כתב הרמב"ן שלא היתה פה ספירה. אלא השגחה על המספר שספרו על ידי מחצית השקל

⁴ כתב האברברנל שכל ספירה לצרך מותרת (מובא בהגות לפרשיות התורה)

וכתב עוד שם בהגות: חז"ל עומדים על כך שבהתחלה כתוב "והיה מספר בני ישראל" ואחר כך כתוב "לא ימד ולא יספר" = כאן בעושי רצונו של מקום כאן באין עושי רצונו של מקום. יוצא איפה, שכשאיך עושי רצונו של מקום, יש להם ייחוד של מספר, ואילו כאן אומרים חז"ל כי מפני חיתתן מנאם הרי הספירה סיבה לחיבה? אלא, אומר בעל נועם אלימלך, הפשט בקרא הוא להיפך. כשאין עושי רצונו של מקום אסור לספור, כי אז הספירה היא ספירה כמותית בלבד, ואין לזאת משמעות רוחנית. אולם כשעושי רצונו של מקום הספירה היא איכותית, ואז ישנה חשיבות לספירה.

⁵ אברברנל שם

⁶ בהגות לפרשיות התורה: מעניין הקשר, לפי רש"י ז"ל בין ספירת ישראל והשכנת השכינה עליהם. לא נתפרשה סיבה של קשר זה, ומאריכים בו בעיקר ספרי דרוש וחסידות. השל"ה אומר כי המפקד גרם שכל אחד ואחד שם על לבו, כי הוא רק חלק בהויה הכוללת, ובו תלוי עולם מלא, שכן זכה הכריע את עצמו ואת עולמו לכף זכות. חשבוננו של יחיד, היודע את מקומו וחשיבותו בכלל, מביא בהכרח לידי חשבון הנפש, שסופו השכנת שכינה בישראל.

⁷ אור גדליהו ס' א: והלשון פקודים משמעו כמו ויפקד המלך פקידים (אסתר ב ג) שכל אחד ואחד נפקד על מקומו.

⁸ במדבר רבה ב- ז

The Grouping	The Flag	The Direction & Meaning: כנגד ארבע רוחות בעולם וכן סבב לכסאו ארבע חיות	The Color
1. Yehuda	A lion	East: מלוכה	Sky-Blue
Yisachar	Sun & moon	בעל תורה עם מלוכה	Blue-Black
Zevulun	Ship	בעל עשירות	White
2. Reuven	Dudaim	South: בעל תשובה ושניים יסעו שהתשובה שנייה לתורה	Red
Shimon	Schem	כפרה	Green
Gad	Encampment	גבורה	Grey
3. Yosef: Ephraim	A Bull & Egypt	West: שכינה (בגבול בנימין) נאה לתורה ולתשובה	Dark Black
Menashe	Ewe & Egypt		
Binyamin	זאב		12 Colors
4. Bnei Shifchos: Dan	Snake	North: מאסף כל המחנות	דומה לספיר
Asher	Olive Tree	להאיר את החשך	דומה לאבן יקרה שמתקשטות בו הנשים
Naphtalie	Deer (Gazelle)		Clear wine color
Levi	Urim VeTumim		White-Black- Red

These, in turn, formed an exact pattern around the Mishkan to create one unified nation¹ (as well as an exact pattern of marching in the desert²).

¹ ב א: איש על דגלו באתת לבית אבותם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו

² רש"י ב ט: כשרואין הענן מסתלק, תוקעין בחצוצרות ונוסע מחנה יהודה תחילה, וכשהולכין, הולכין כדרך חנייתן, הלויים והעגלות האמצע, דגל יהודה במזרח, ושל ראובן בדרום, ושל אפרים במערב, ושל דן בצפון

We are a great nation not because we give up our individuality, but because we gain greater fulfillment in seeing how each individual combines with all others to form a greater whole. Our contribution is unique to the tribe as it is to the nation. Each level of association brings out a different combination of uniqueness¹. That whole is all centered around the Mishkan in the middle, a unity of spiritual purpose.

This series of concentric relatedness (with the revealed Shechinah at the center) began at Sinai, continued in a slightly more hidden fashion in the desert, and carried right through to our settlement in the land².

The counting was for the individual. Each one, says the Ramban, was to personally hand his name to Moshe who would get to meet him and to daven for him³. Moshe would tell each one his essence and his spiritual task in life. This is why the word תפקדו is used for the count⁴. The noun from פקודים is תפקיד, a task, meaning that each one is commanded to fulfill his unique potential. Similarly, the word שאו means to raise each individual up to his spiritual

¹ אור גדליהו ס' א: שהיחיד יש לו מקום, ותפקיד כאיש לבית אבותיו, ושיכות מיוחד כאיש לשבטו, ותפקיד מיוחד לאיש על דגלו

² אור גדליהו, במדבר ב: בהקדמה לספר חרדים (ומקורו בתשובת הרשב"א) דגם אם היו בארץ ישראל, איש תחת גפנו, מ"מ חנייתם היתה סביב לירושלים ובית המקדש. היינו דכמו שהמצב בהר סיני היה בהתגלות ... ואח"כ במסתר על ידי הדגלים במדבר ... [כן] כשנכנסו לארץ [היה] נסתר עוד יותר [וכמו שכתב] החרדים "דאף שהגופים רחוקים הלבבות קרובים".

³ רמב"ן פסוק מה: לכולם זכות במספר שימנו לפני משה ואהרן כי ישימו עליהם עינם לטובה יבקשו עליהם רחמים וכן כתב בהגות לפרשיות התורה: בעל עקידה רואה בצו הספירה חשיבותו של אנדידאום ביהדות. כל יהודי ויהודי חשוב כמלך וככהן. הזכירו את שמו כדי להדגיש את שוינו למעלה

⁴ א' ג: ... כל יוצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן

essence¹.

The individuals formed families who subsequently formed tribes. Each tribe had its own coat of arms, and each group of three tribes was gathered under a unique flag². According to many commentators, each tribe had an individual flag as well³, comprising an elaborate pageantry, one with deep and profound significance, whose outer glory truly reflected the inner reality. The flag, says the Shem MiShmuel, was the sign of unity; the word דגל means joining, everyone gathering together. The flag flew high, each tribe with its own color, the same color as the stones of each tribe on the Choshen.⁴ Through all these connecting symbolism, which aroused a deep sense of identity and pride, all those who strayed knew how to return to their roots⁵.

The fact that the stones of the Choshen worn by the Cohen Gadol represented the tribes was a deep continuation of this idea. The stones on the Choshen made up the Urim veTumim, which was one way in which G-d communicated with man. G-d's message in this was that the combined spiritual elements of all the tribes, each and every stone, made up this Kli through which He could communicate. The idea of the solitary prophet is a myth, as when the Jewish people lose the level that is worthy of prophecy in their midst, even a Moshe Rabbeinu cannot maintain his.

Ibn Ezra⁶ tells us exactly why each tribe was connected with each degel. Thus Yehuda (malchus) is together with Yisachar (Torah) and Zevulun (wealth), and these lead in the east, just as the sun rises in the east. Each degel also has a specific color and insignia (lion, mandrake, etc.) These reflect the כסא הכבוד and the 4 animal images surrounding it (i.e. the camp of Klal Yisrael which received the Shechina down here was an exact parallel of the original manifestation of G-d outside of His essence: כלל ישראל הן הן המרכבה).

This idea of the vital contribution of each individual goes on to this day. One expression of this is in the Chidush. The Torah is far bigger than any Neshama could ever encompass⁷. Therefore, says the Rambam, there will never be a time when there will not be Chidushei Torah, new ways of understanding the Torah, reflecting the unique Neshama

---

¹ אור גדליהו ס' א: ולכן נאמר שאו את בני ישראל – שאו ... לשורש החיות של האות השייך לו. וכן נראה מלשון רבינו בחיי שכתב על הלשון במספר שמות וז"ל לא אמר במספר שמותם ... [אלא] כמספר [שמות] המלאכים שבארבע מחנות ע"כ שהמלאך הוא השרש שיש לכל אחד מישראל ... בתורה. ולפי מש"כ דשורש כל אחד מישראל הוא באות שבתורה יש לפרש במספר שמות בשמות של הקב"ה

² ברש"י א נב: שלשה שבטים לכל דגל וגו' וכמבואר בפסוקים שכל שלשה שבטים היו נקראים מחנה – מחנה יהודה, מחנה ראובן, מחנה אפרים ומחנה דן

³ ודלא כאברבנל וכן משמעות הפסוק שנאמר איש על דגלו באותות לבית אבותם וכן מפורש בחז"ל שנתנו צורה לכל דגל של כל שבט ושבט

⁴ רש"י ב ב: כל דגל יהיה מפה צבועה תלויה ... צבע כל אחד כגון אבנו הקבועה בחשן

⁵ שם משמואל שם ד"ה להבין: הדגל הוא סימן שיתקבצו אליו הנפזרים כמ"ש רש"י וביותר במלחמה שהנפרד ... יוכל לשוב אל מחנהו בכל עת, כ"כ הוא ברוחניות. והנה כתיב (שיה"ש ב) ודגלו עלי אהבה, ודגל הוא לשון חיבור, היינו שיהיה תמיד דבוק באהבת הש"ת

⁶ גם מובא ברמב"ן ב ב

⁷ איוב יא ט: ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים (ע"פ עירובין כא ע"א)

אור החיים שמות לא יג: דבריה מזוקקים ואותותיה ספורות וכל אות ואות מגלה הלכות ונפלאות... בשבעים פנים וארבעה אופנים ול"א נתיבות, וכל נתיב בכמה שבילין

עירובין כא ע"א: ע"ש לדרוש על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכות

relationship of each person to the Torah.¹ And, although the concepts of Batei Avos and Shevatim have broken down, we still have concentric circles of relatedness with which our uniqueness interacts, each level in a different way. For example, each generation has a special relationship with the תורה² and each place will develop its own unique understanding of the Torah³. The Chidushim of America will not be the same as the Chidushim of France. The Chidushim of Europe will differ from those made in Eretz Yisrael⁴.

Shem MiShmuel states that the need to identify the uniqueness of each Jew was required each time the Jews were about to enter a physical or a spiritual war⁵. The first counting was when the Jews went into Egypt, a counting of 70 souls who were preparing to plunge into the most impure country in the world⁶.

אלה שמות בני ישראל, these are those that will be called by name to give them a special קיום⁷.

Another counting took place after Cheit HaEigel⁸ when the Zuhama of the Cheit of Adam HaRishon returned and was threatening to continue spreading. Thus Bnei Yisrael were pressed to launch a spiritual war, a desert war for their future spiritual survival⁹.

---

¹רמב"ם: ואין זמן שלא היה בו התבוננות וחינוך הענינים. (הקדמה לפירוש המשניות קטע המתחיל וכשמת משה ע"ה)

ובחגיגה ג ע"ב: דברי תורה פרים ורבים

²מכתב מאליהו – מאמר על התורה: לכל דור יש כח מיוחד לקבל את התורה

אמרו רז"ל שכל הנשמות עמדו במעמד הר סיני, וזה היה כדי לתת לכל דור כח מיוחד לקבל את התורה, המגלה את התורה לאמיתה בדור ההוא. דוקא במצב של הסתר, כשנתמעטו הלבבות, מתגלה דרך הלמוד שעל ידו אפשר לחדש חידושי תורה...

אמרו רז"ל (שבת פ"ח): "כפה עליהם הר כגיגית...מכאן מודעא רבה לאורייתא...הדר קבלוה בימי אחשוורוש." (ועיין בכרך ב' מאמר "משנכנס אדר" וכו'). כי הגילויים הנשגבים בשעת מתן תורה שכבשו את בני ישראל, הם בחינת "כפה עליהם הר כגיגית", ועדיין אינם בגדר מתן תורה בשלמות. ואימתי הקבלה היא בשלמות—כשמתגלה דקותנו לתורה דוקא מתוך ההסתר הגדול...

סנהדרין קב ע"א: חידשו דברים שלא שמעתן האוזן מעולם

שבת קמה ע"ב: עשו ציצים ופרחים לתורה

This is also a function of the infinite depth of תורה wisdom.

שו"ע הרב הל' ת"ת פ"א הל' ה:

שהתורה מצד עצמה אין קץ ותכלית [שנאמר לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד] אפילו לפשטי דרשותיה הצפונים בה. ורבי עקיבא היה דורש על כל קוץ וקוץ תילי תילי של הלכות ולא הגיע לתכלית דרשותיה עדיין. וכן אין קץ לתכלית לעומק טעמי ההלכות והפלפול בטעמיהן ובדרשותיהן במדות שהתורה נדרשת, ועי"ז יחדשו הלכות באין קץ ותכלית למי שזוכה לזה אחר שגמר תחילה כל התורה שבע"פ המסורה לנו והנגלית לעין כל כמו שאמרו חכמים (שבת סג) דליגמר איניש, והדר ליסבר שהוא עיון בעומק הטעמים וכמשי"ת

³חגיגה ג ע"א: אין בית מדרש בלא חידוש

⁴רב משה שפירא שליט"א

⁵שם משמואל ריש פרשת במדבר: שכל המנויים שהיו בישראל, היו רק קודם מלחמה, רוחנית או גשמית.

⁶שם משמואל שם: המנין הראשון, בשבעים נפש ירדו אבותיך מצרימה, שהיו צריכים אז התחזקות גדולה שלא יטמאו בין המצריים.

⁷שם משמואל שם: וכמו שפירש כ"ק אדמו"ר זצללה"ה מאה"כ ואלה שמות בני"ע על פי משכתב הרשב"א בתשובה ששם של דבר הוא קיום של הדבר וכאשר הלכו למצרים מקום טומאה הוצרכו לחיזוק ולקיום ביותר ע"כ תדה"ק

⁸רש"י, במדבר א ד"ה וידבר: וכשנפלו בעגל מנאן לדעת מנין הנותרים

⁹שם משמואל: ואחר יציאת מצרים, אחר שנפלו בחטא העגל וחזרה הוזהמה להתפשט, והוצרכו אח"כ למלחמה הרוחנית שבמדבר כנ"ל בזוה"ק

And again, on entering Israel, with the future battles with the Canaanite nations ahead, the Jews were counted as they were to be counted prior to every battle¹.

The arrangement of the Degalim, their facilitation of fulfillment of the individual potential combined into the symphony of the Jewish people – all this helped to produce the Shechinah in the camp. The Degalim represented the words of the Torah at Sinai – all the letters in unison not only as words, but totally integrated into the people. G-d's name was now encoded into the Jewish people and the Jewish people were now living testimony to the one G-d².

---

¹שם משמואל שם: ואח"כ קודם כל מלחמה הוצרכו למנין, כמו שמבואר בכתובים. ורק פעם אחת בימי דוד שהיה שלא לצורך מלחמה נחשב המנין לחטא

ולא ידעתי אם כוונת השם משמואל למנין שכתב רש"י בריש הפרשה: וכשבא להשרות שכינתו עליהם מנאם באחד בניסן הוקם המשכן, ובאחד באייר מנאם אבל כן כתבו במפורש הרשב"ם, האברברנל, והחזקוני שהמנין בפרשתינו היא ההכנה ליכנס לארץ

²שפת אמת [תרנ"ו]: במדרש איש על דגלו נתאוו בני ישראל לדגלים להיות ניכרים כמלאכי השרת ע"ש. כי בני ישראל נבראו להעיד על השי"ת ולפרסם הנהגתו ית"ש בעולם כמ"ש אתם עדי נאום ה'. פל' נאום ה' הוא התורה ובנ"י צריכין להיות בעצם תורה כדאיתא אורייתא וישראל כלהו חד ואז הם עדות על השי"ת. ובאמת ספר במדבר נתיסד על זה כי מקודם קיבלו התורה בח' דיבור ואח"כ במשכן ודגלים ה' מלה דקיימא בעובדא וזה בחל' במדבר. ואיתא במדרש התורה ניתנה במדבר חנם שכל א' יכול לזכות לתורה. ד"א אם אין אדם עושה עצמו הפקר כמדבר אינו זוכה לתורה. ולכאורה דבריהם סותרין זא"ו. אבל הענין כמ"ש בזה"ק תרומה אורייתא מאן דבעי למיזכה בה זכה. אבל מלה דקיימא בעובדא צריכין למקני באגר שלים ע"ש. ולזה אין זוכין להיות בעצם תורה עד שנעשה הפקר כמדבר ואז נקרא עושי דברו כמלאך שאין בו רק שליחות הבורא ולזה נתאוו בני ישראל להיות ניכרים ששמו ית' נקרא עליהם ועל זה כתיב שימני כחותם להיות ניכר רשימת אותיות התורה בעצם האדם: